

VEREGBANKÓ

Üdvözlő fölirat.

Meghalt a miniszter,
 Jött helyette másik,
 Kinek révén koncezra
 Szepesi fog vásik ;
 Tudatja megyékkel,
 Hogy ő lett miniszter
 S a megye mutatja,
 Hogy ő nem filiszter !
 Üdvözlő fölirat
 Menesztetik szépen,
 Üdvözlük a semmit,
 De hát miért é p e n . . . ?
 Mit tett eddig, kérdjük ?
 Született mágnásnak,
 Ez is elég nekünk
 Szegény magyaroknak !
 Hyperloyalitas
 Nyakig benned vagyunk !
 Hogy ha így folytatjuk :
 Gödörbe faralunk !

Csörgő.

Felelős szerkesztő a lap tulajdonos :
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
 Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
 Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és k adóhivatal :
 János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A RADIKÁLIS GYÓGYMÓD.

A „Pesti Hölgyvilág“ érdemdús szerkesztője, Kozarek Károly kényelmesen végig nyújtózott pamlagán és fűtta a pipa füstöt. Pamlaga mellett az asztalon papírok heverték; előtte, körötte, kezében mindenütt papírok heverték. Mert Kozarek Károly éppen nagy munkát végzett; a hallottak napjára beküldött költeményeket böngészte.

Olykor-olykor egyet dörmögött, majd ismét elmélyedt az olvasásba. Három óra óta kutatta már így a küldeményeket, de mindeddig nem tudott csak valamire való verset találni.

A legelső vers, a mi kezébe akadt, volt a „Memento mori“. Bedobta a papirkosárba s szerkesztői üzenetül ezt írta: „Emlékezzél, hogy meg kell halnod“.

Azután egy „Feltámadunk“ című költeményt szenvedett végig; erre pedig azt üzenté: „Nem támad fel“.

Jött azután egy „Anyám sirjában“ című vers. Erre meg így szólt az üzenet: „Anyja ha élne, e vers hallatára újra sirba dölne“.

„A közös sír“ című költemény már valamivel jobb volt az előbbieknél, sőt enyhe bírálat mellett be is vált volna a lapba, de itt egy kitűnő élez kínálkozott, melyet Kozarek ur sehogy sem akart elszalasztani, azt üzenté tehát rá: „A papirkosár közös sírjába tettük“.

Se kitűnő élezre jó izűt mosolygott a derék nagytiszteletű Kozarek ur s tovább folytatta kutatását.

Egy „Vad őszi szél“ című költemény akadt azután keze ügyébe. A kitűnő humoru szerkesztő erre is talált kadenciát, azt írta üzenetül, hogy „el vitte a vad őszi szél a papirkosárba“.

Tovább keresgélvén „A halál“ című elógia került Kozarek ur kezeibe. Mit felelhetett volna erre mást, minthogy: „megölt bennünket“.

Igy folyt a hohér-munka, míg az idő estefelé járt. Kozarek ur azonban egyre sujtott hohér bárdjával. Ha egy vers kimúlt, irgalmatlanul a másiknak a nyakát szegte; sehogy sem fáradt bele.

Mint a tigrisnek a vérengzés, oly élvezet volt Kozarek urnak a hohér-munka. Szívében nem lakott irgalom, nem hatotta meg lelkét az agyonsujtott költemények végső sóhaja. A sok panasz, gyászhalál, kísértet, szellem, mik rá voltak írva a fehér lapokra, nem keltettek viszhangot könyörtelen keblében.

Hiába ő Kozarek volt!

De nincs oly hosszú a világon, minek ne volna vége. Kozarek ur türelmének is vége szakadt. Benyult hát az irat-csomóba, kikapott egy költeményt futólag átolvasta és — elfogadta közlésre.

„Tört szívek“ volt a vers czime, s a „Bugaczi Kürt“-be is bevált volna. Egyszer azonban meguntta már az élceztést s minthogy a versekhez éppen annyit értett, mint a tehén a zongoráláshoz, a „Tört szívek“-et a közlendők közé iktatta.

A „Tört szívek“ pedig így hangzott:

Tört szívek! a szerelemnek
Tört szívei ti!
Kiket ide a halálba
A szív vive ki!

Legyetek megáldva százszor
Lány és ifju — szük!
Ne legyen a sírnak hantja
Szíveteknek szük.

G. r. B. B. B.

A „Tört szívek“ a nyomdába került, kiszedni kezdték. Két részre hasították és két szedő-inas osztózt meg rajta.

Már ki volt szedve, mikor egy fiatal ember koczogott a szerkesztőség ajtaján. Félénk, halk koczogás volt ez, mire a szerkesztők szíve össze szokott borzadni, mivelhogy csakis poetáktól eredhet.

A szerkesztő nem szólt: tessék, csak dolgozott tovább.

Ismét koczogás, még halkabb az előbbinél. Ujra siri esend.

A fiatal ember egy végső erőmegfeszítéssel megint kopog s ez alkalommal még halkabban.

Ez egérczinczoghóhoz hasonló koczogás dühbe hozta Kozarek urat, nervózus ember léteire bántotta őt a csendes kopogás, mit a fiatal ember véghez vitt és feikiáltott: Szabad!

Szabad! E szó körülbelül annyit fejezett ki: takarodjál innen, semmiházi!

A fiatal ember megrendült egész valójában, lábai inogtak, kezei göresösen a kilineset fogák s egy kétségbeesett elszánással a szerkesztőségbe ront.

— Mit akar? szólt Kozarek Károly nem éppen nyájas hangon.

— Ké-kérem Ké-kérem...

— No mit kér?

— Én Dalfy Aladár vagyok és a halottak napjára verset hoztam, melynek czime: „A repedt keblű hurok!“

Kozarek Károly borzasztóan dühös volt. A halottak napja egész délutánját ölte meg. (Azt persze elfelejtette, hogy maga ölte meg, minthogy csupa kedvtelésből böngészte a verseket.

E poetán ki akarta tölteni minden boszuját.

— Hogy is hívják kérem? Dolfi? Hát zsidó maga? szólt, azaz ordított mérgesen.

— Ké-kérem, nem Dolfi, hanem Dal-fy. Költő szebb nevet nem választhat magának.

— Hát közönséges neve mi?

— Ké-kérem én különben Macskás János névre is halgatok.

— Hát kutya maga? Hé! hogy névre hallgat.

— Ké-kérem félreértett méltóságos, kegyelmes szerkesztő ur! Én nem kutya, de Macskás névre hallgatok.

— Jó! — mi a foglalkozása?

— Ké-kérem, én köl-köl.

— Kölök, akarja mondani.

— Ké-kérem nem kölök, de költő. Már is ki adtam egy kötet költeményt „Fellegek és könyvek“ cím alatt.

— Jó! Hány éves?

— Ké-kérem én huszonhat éves vagyok.

— Maga alávaló hazudik, még nincs húsz éves se.

— Ké-kérem, bocsánat, már husz éves, azaz hogy a héten leszek.

— Lám a nyomoruságos poeta ragyogóját! hazudott. Hisz még be se nőtt a feje lágya.

— Ké-kérem, tessék megtapogatni fejemet, olyan kemény, mint a csont.

— Jó! Milyen vallásu, kalvinista vagy katolikus?

— Ké-kérem méltóságos, felséges szerkesztő ur: bocsánat hogy szavába vágok, nem olvashatná előbb át versemet, már oly soká várok...

— Mit? maga türelmetlenkedik? Miljom lánczhordát! Milyen vallásu, kalvinista vagy katolis?

— Unitarius, ké-kérem.

— Ugy nem közlök öntől verset.

— Oh felséges szerkesztő ur! ké-kérem hát a vallás dönt itt, nem a minőség?

— Nem hallgat? Adja ide azt a verset!

Csend állt be; miközben a szerkesztő kezébe vette a „Repedt keblü hurok“ kéziratát és olvasni kezdte.

Dalfy Aladár Kozarek minden mozdulatát figyelemmel kísérte; szemeiből akarta kiolvasni, hogy tetszik-e a vers, vagy sem. Ajkai ugyanazokat a mozdulatokat tették, mint a szerkesztő ajkai, szemei épp úgy mozogtak mint a szerkesztő szemei; lábai, kezei, egész teste a szerkesztő testét utánozták.

Igy telt el öt perc, a kételynek, aggodalomnak, reménynek öt kétségbeesítő hosszú percze.

Végre felnézett Kozarek. Felnézett s a másik perczben a fiatal költő felé rohant, mint-ha átölelni akarná.

Dalfy Aladár ujjongani kezdett.

A következő pillanatban azonban a szerkesztő magfogta a fiatal ember vállát, és erősen megrázta.

— Maga poeta? Álljon be csizmadia inasnak, kefekötőnek, timárnak, szücsnek, takácsnak, csak poeta ne, csak az ne, könnyörögve, kétségbeesve kérem, csak az ne, újra, utoljára, borzadva mondom, az ne, csak az ne...

— S erőtlenül visszadölt a pamlagába, mintha előre érezné a nemlét iszonyait

Dalfy Aladár elájult. Ily jelenetet még életében nem élt át. Költői szívében bizonyosan egy húr repedt meg. Úgy feküdt a földön, mint a lepuskázott veréb.

Kozarek győzelmesen mosolygott.

— Meggyógyítottam.

Szolgát hívott, ki a lepuskázott poetát vizzel locsolgatta.

A PIACZON.

— Juj te Vicza, már hogy gyüheccz ki ijjen slampossan a piaczra. Nem szégyelled magadat, ha meglátnak a sarokról a jogász ifjurak?

— Hát mit csináljak?

— Ereggy haza galambom üstöllést, aztán — *kelj föl még egyszer!*

Dalfy magához tért s nagy hosszú sóhaj fakadt ki kebléből.

— Vége van, vége van!

— Igerje meg szólt nyájasan Kozarek, hogy nem ír többé verset.

— Igerem, szólt Dalfy lemondóan.

* * *

Másnap Dalfy Aladár költeményt írt mely így kezdődött:

Hiába tüleg, kinzás
En költő maradok!

Vigasztald magadat!

Urino: Istenem kisasszony, biz maga az egész diszt a kalap balfelére tette! Ez így nem megy.

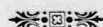
Divatárusnő: De asszonyom, a divat úgy kívánja!

Urno: Hm! De ez egyáltalában még sem megy, lássa a templomban, szokott helyem mellett, balra egy fátális oszlop van és miatta csak jobb felén lehet rám látni —

Férj: Vigasztald magadat angyalom, hisz más hová is ülhetünk!

A BAKFIS.

Vilma: A mama ostoba libának nevez mindig, — s te édes Gyulám, angyalnak nevezzel engem. — Hát valóban a szárnyasok közé tartozom?!

Az utcán.

— Szabad kérdenem, hol lakik kisasszony?
 — Oh nem! En sem kérdem: miféle szemtelen fráter lakik az ön szobájában!

Ritkaság.

Kedves gyermek a kis Bella
 Oly szép mint a habléány,
 S okos, mint ő, nagyok közt is
 Alig lesz több, mint néhány.

Hejh de a mit mondnak róla,
 Úgy tűnik föl, mint mese,
 Hogy ugyanis; tíz éves már
 Es még ninesen kedvese!

Séta közben.

— Hallotta már az ujságot: vendéglősünk öngyilkos akart lenni.
 — Hogy-hogy?
 — A pinczébe elnézte a hordót s a maga borából akart inni!

Háziuri bölcsesség.

Háziur: Nos, hát mi lesz? Már hiszen két hét mult el, s a házbér még sincs kifizetve!

Lakó: Bocsánatot kérek, de e rossz időben alig tud az ember feleséggel és gyermekkel megélni, s minden igyekezetem mellett sem tudtam annyit meggazdálkodni.

Háziur: Ostoba beszéd! ha nem tudja a házbért fizetni, hát vegyen magának házat s menjen abba lakni!

Solomon Zonnenschein baja.

— Nü mikhur grotolálhatok herr fún Solomon Zonnenschein, egy kis trónürököshöz?

— Waj! mikor? A Jehova thodja! Oljan fiotol a Záli s anjiszor vittem már fhördübe, de hiába.

— Cz! az volt a hiba, hodj vitte; khöldte volna!

Önmagától szökik.

Idegen: Drágafy úr itt lakik?

Ház mester: Nem, ő a szölöben lakik.

Idegen: De hiszen ez az ő háza?

Ház mester: Az igaz, de nem lakik benne, mert drága neki itt a belvárosban a kvártély.

Ha a hitelező adós.

— Irnok uz, legyen osives coizmáinak ázat kiegyenliteni, mert nekem a bört ki kell fizetnem.

— Nicsoða? Hát hogy mez ön hitelezni, mielőtt a bört ki nem fizeli?!!

Helyreigazítás.

FÉRFI: Az új ruhád, édesem, nagyon rikitó színű.

FELESÉG: Ugyan menj! Hiszen égszinkék!

FÉRFI: Úgy!?! No hát akkor nem rikitó hanem égbekiáltó.

Ikrek.

Az ikrek oly csodálatosak, hogy együtt lélegzenek is. Az egyik beszívja a levegőt, a másik meg kibocsátja.

A kapitány ur előtt.

— Infanteriszt Görhes, miedr folt gend a muld heden kurdavasra verve.

— Kapitány urnak alásan jelentem, mert nem volt a profusznak hosszabb, pedig az jobb lett volna.

Gyermekfelfogás.

Elküldik a gyereket aludt tejért. A tejárulásban azt mondják, hogy csak édes tej van. Haza megy.

— No hoztál?

— Nem hoztam, mert azt mandták, hogy aludt tejet, nem adott ma a téhén, csak édeset.

Még nem vén.

Egy kis bakfisch Bécsbe utazott a napokban Pécsről. Az állomáson beszél a kalauz:

— Wien, aussteigen!

Mire a kis liba, nem tudván németül, daczosan felelte:

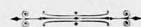
— Nem vagyok én még **vén!**

Különböző szempont.

— Hogy mer nekem ilyen kis adag ételt adni, a mikor én nagyot rendeltem. Nem látja, hogy milyen kicsi ez?

— Bocsánat azt nem látom, hanem azt igen, hogy uraságának a gyomra, — nagy!

Vendégszerep.

— Igazgató úr, miután az ujságban olvastam, hogy nyárra néhány vendéget keres, hát én is eljöttem. 1 órakor ebédelnek?

Zongoránál.

— Hogy tetszett önnek Grünfeld Alfréd játéka?

— Jeles zenész; csak az baj, hogy mindig oly régi darabokat játszik.

— Ó ez nála családi hagyomány. Az apja is régi portékákkal kereskedett.

— Hogy-hogy?

— Tandler volt.

A „Ribay“-ban.

Lumpáczi. Szervus kedves kollega!

Lajos. Boesánat, én nem vagyok joghallgató, tehát nem lehetek Lumpáczi ur kollegája.

Lumpáczi. Micsoda! Nem joghallgató? Hát süket maga, hogy nem hallja *dr. J. L. ur jogi előadásait ott az ablak-saroknál?*!

Zavar.

Mama (a gyermekhez): *Ide hallgassatok, ha ma este az új bácsi itt lesz, nem szabad nektek a hajáról beszélni.*

Este. A kis Emil: *De édes Mama, ma reggel azt mondtad, hogy a bácsi hajáról nem szabad beszélni, hiszen nincs is haja.*

Az egy éves önkéntes.

— Már leülted az idődet?

— Le hát, hiszen csak egy évre voltam elítélve.

— Mondd csak, hogy lehettél olyan ügyetlen, hogy elcsipetted magadat?

— Önként jelentkeztem.

— Akkor hát elmondhatod magadról, hogy — *egy éves önkéntes voltál — államköltségen.*

A kaszárnyában.

— No infanteriszt Ragyabunkó, miképen kell menni egy bakának az utcán?

— Örmester urnak alásan jelentem, *szép szeretettel és vörzsini szivarral!*

Ellenkező hatás.

— *Mertre van a verekedés? . . . Kérdezi egyik szaladó a másikat.*

— Éppen egyenesen arra, a merre szaladni telszik.

— Éppen arra? Őo akkor másfelé megyek.

ISKOLA.

— Miért nincs könyved? Hát hogy tanulod meg a mit majd könyv nélkül feladok.

— Hát minek volna a könyv, mikor úgy is *könyv nélkül* kell tudni, a mi benne van.

Különféle fogalom a tisztaságról.

Háziasszony (a cselédhez): No Mári, már ma megint későn jössz, hát annyi ideig mosakodtál?

A cseléd: Hát mit gondol a teinsasszony, hogy én olyan tisztó vagyok, hogy minden nap meg kell nekem mosakodni.

Párnaszuszimuszi

fattyu-hattyu-hangok.

- A. Szeretlek, mint hajdan **Á**dám évát,
 B. Mint **B**rutus szerette Porciát,
 C. Szeretlek, mint **C**id szerette Ximenéjét,
 D. Mint **D**ávid hajdan Bathsebát ;
 E. **E**ginhárd szerette így Emmáját,
 F. Margitért **F**aust esengett így,
 G. Szeretlek, mint **G**uido Gingráját,
 H. Reziát **H**üon szerette így.
 I. Szeretlek, mint **I**zidor Olgát szerette,
 J. Mint **J**ákob hajdan Rácheljét,
 K. És a mint **K**rösus kincseit szerette ;
 L. Szeretlek, mint hajdan Herot **L**eander,
 M. Mint **M**ausolus Artemisiát ;
 N. Szeretlek, mint **N**uma Egeriáját,
 O. Mint **O**rpheus a szép Euridikét,
 P. Szeretlek, mint **P**etrarka Laurát szerette,
 Q. Mint Dulcinaért esedett Don **Q**uixotte ;
 R. Szeretlek, mint **R**omeo Juliáját,
 S. Mint **S**iegfried Krimhildát szerette,
 T. Szeretlek, mint **T**ristán Isoldét imádtá,
 U. Mint **U**lysses bomlott Penelopéért,
 V. Mint a **V**asallus urnőjét szereti.
 W. **W**odan gyanánt szeretlek tégedet,
 X. Szeretlek, mint **X**antos Alkinset,
 Y. Mint a **Y**ankee szereti szabadságát,
 Z. De nem mint **Z**eus, ki minden nőt szeretett,
 Mert ő, ha kellett, bika is lehetett.

Szerkesztői dudaszó.

— **Demokrátos.** Az eszme nem utolsó, de a feldolgozása — borzasztó! Majdnem kiáltásokat kaptunk tőle. Megpróbáltuk kijavítani, de javíthatatlan. Ujból kellene átdolgozni. De azt már nem mertük megkísélni. A legtöbbet ér az a strófa, melyben azt mondja, hogy: az „ő“ szívéhez volna kulcsa, de „ő“ hozzá soha. Furcsa szerelmes! A kinek a szív-kulcsán kívül még — szoba-kulcs is kell... No hallja! Ez már nagyon túlzott igényű szerelem.

— **Menyecske.** Hát biz az baj, hogy magáskát kedve ismeretlen, de mégis alighanem ismert szép kis menyecske a férje meg-meg szokta tépázni, mert szeret kaczerkodik s nagy vonzalommal viseltetik a dicső hadsereg iránt. De hát abban nagyon csalódik, ha azt hiszi, hogy ha mi az ön kecses sorait s a mit ön „viccz“-nek nevez, kiadjuk, hát a férje papucs alá hajtja a fejét. Szó sincs róla! Méginkább föllázad benne a zöld szemű szörny. Különbö se jó az efféle házi „szennyest“ a nagyvilág előtt mosni. — **Ostor.** Mért nem használt inkább „gorombócezi“ aláírást. Vastag, mint a pakrócz. Nem közölhető. — **Szemérmes zsidó.** Az uram lehetetlen. A viccz jó, de válasszon más aláírást — X. Y. Z. Hagyuk! A kapitány ur derék ember. A multa vessünk fátyolt. Jól tette, ha tette. Akkor is legény-ember volt, ma is az. Teheti! S kell is tennie, mert nála is „röndnek muszáj lenni!“ — **Uraim!** Dicső hátralékosok! A fölséges Ur szent nevére kérjük önöket, küldjék már be a hátralékokat, hiszen nem lophatjuk a pénzt a nyomdaköltségre s a megélhetésre!

T. közönség! Én jó népem!

Az egész világ szüretel, hadd szüreteljek hát én is.

Pécs szab. kir. város kiadta a helypénzszedési jogot 30.000 firtért; engedjétek, hogy én is szedjek egy kis helypénzt.

Balatonyi Gyula pécsi fináncz-kapacitás, Tisza Kálmánhoz intézett levelében a gyufaadó behozatalát ajánlja, no már akkor inkább nekem adózzatok!

Mért?

Mert a jó viccz az élet elmaradhatlan pótkávéja, a mely mellett elbujhatnak a pécsi kiállítás on agyon aranyéremezett Szalády, Lenck és Freind mismásból összeizélt zagyvalékos trogyeszükkel.

Azért hát hadd lássam azokat a **másfél forintokat** és azokat a **kinfe ejtett hátralékokat** mentül hamarabb, hogy tovább is csiripölhessünk.

Eddig még fölülmulhatatlan
a Maager W.-féle

cs. kir. szabadalmazott, valódi tiszta

csukamáj- olaj

Maager V.-től Bécsben.

Az orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyenemészthetősége folytán a gyermekeknek is ajánlható, mert a legtisztább, legjobbnak elismert szer: mell-, tüdőbajok, görvély, daganatok, kelések, bőrkiütések, mirigybajok, gyengeség stb. ellen. Egy üveg ára 1 frt; kapható a gyári raktárban: **Bécsben, Heumarkt 3 szám alatt**, valamint az osztrák-magyarbirodalom legtöbb és legjobb nevű gyógyszerertáiraiban.

Pécselt kapható:

Sipőcz István, Erreth János és Zsiga László gyógyszerertárában. Reeh Vilmos és Spitzer fia kereskedésében. 20—9.

KIFŐZÉS.

Pécselt, Ferencziek-utca 28. sz. a.

magyarosan készített, izletes

ételek kaphatók.

Olcsó ár! — Jó étel!

Megrendelések elfogadtnak

≡ *ebédre és vacsorára* ≡

vagy külön-külön is.

Ha egyszerre és egy helyre több személyre történik megrendelés: nagy az árkedvezmény.

Nyári ünnepélyeknél, barlang látogatásoknál, — éjjeli vízi kirándulásoknál, télen korcsolya terek megvilágítására, fáklyás zenék díszének emelésére, fényjelzésekre stb. stb. rendkívül előnyös és bűvös hatásuk a villanyos fénynyel vetélkedő 150 normál-gyertya fényerejű

MAGNESIUM-FAKLYÁK,

1 db 6 perczig égő fáklya 60 kr.

1 db 12 perczig égő fáklya 1 frt 10 kr. 1 db. 24 perczig égő fáklya 2 frt 10 kr.

A fáklyák — kidugaszolás után — gyufával könnyen meggyújthatók és botra tűzendők.

Kaphatók:

Rozsnyay Mátyás gyógyszerésznél Aradon.

Nagyban is megrendeléséknél tetemes engedmény!

5 forinton felüli megrendelés bérmentve küldetik!